

trappen van het terras voor het huis, waar groote porceleinen schildpadden de wacht schenen te houden, zag Ming Wei de meesteres van het huis staan, vergezeld van haar dienstmaagd, aan wie hij de overbrenging van zijn dank had opgedragen.

Ming Wei bemerkte dat hun oogen op hem gevestigd waren. Zij glimlachten en spraken samen, alsof hij het onderwerp van hun gesprek was, en hoe verlegen hij ook was, toch vond de jonge man den moed de schoone vrouw op een afstand een groet te brengen. Tot zijn verwondering wenkte de jeugdige dienstmaagd hem naderbij te komen. Hij opende de met scharlaken-roode klimplanten begroeide rustieke tuinpoort, en volgde de groene laan, die naar het terras leidde, vervuld van gevoelens, waarin verrassing en vreugde om den voorrang streden.

Toen hij dichterbij kwam, trad de meesteres het huis binnen, maar de dienstmaagd bleef bij de trappen wachten om hem te ontvangen en zeide toen hij de treden opkwam:

„Heer, mijn meesteres weet, dat ge haar wilt danken voor den kleinen dienst, dien zij mij u onlangs liet bewijzen. Nu verzoekt zij u haar huis te willen betreden; zij kent u van naam en heeft gehoord van uw talenten en nu wenscht zij het genoeg te hebben u welkom te heeten.”

Ming Wei trad bescheiden en verlegen het huis binnen. Geruischloos liep hij over de matten, die even veerkrachtig en zacht waren als het mos in het woud. Toen bevond hij zich in de ontvangzaal, groot en ruim, vervuld van den geur van pas geplukte bloemen. Een heerlijke rust heerschte in het huis. De schaduwen der voorbijvliegende vogels flitsten over de lichtstrepen, die zich door de bamboeblinden op den vloer afteekenden, groote vlinders met vurig gekleurde vleugels dwaalden naar binnen, fladderden een oogenblik om de geschilderde vazen en verdwenen weer in het geheimzinnige, omringende woud. En even geruischloos als de vlinders trad de meesteres van het huis binnen door een andere deur. Zij begroette den jongen man vriendelijk; hij vouwde de handen op zijn borst en boog in een ceremonieelen groet. Zij was langer dan hij vermoed had, en ze was rank en sierlijk als een lotosbloem. In haar ravenzwarte haar waren roomwitte bloesems gevlochten; en bij iedere beweging golfdon kleurschakeeringen door de teere tinten van haar zijden kleed, zooals het licht golft en kleuren tooverd door de ochtendnevelen.

„Als ik mij niet vergis,” sprak zij, toen zij tegenover elkander zaten na de gebruikelijke plichtplegingen gewisseld te hebben, — „is mijn geëerde bezoeker niemand anders dan Tien Chou, bijgenaamd Ming Wei, de opvoeder der kinderen van mijn geëerbiedigden bloedverwant, den gouverneur Tchang. Aangezien de leden van het gezin van gouverneur

Tchang ook mijn bloedverwanten zijn, kan ik niet anders doen, dan den opvoeder van zijn kinderen daar ook toe te rekenen."

„Mevrouw," antwoordde Ming Wei, niet weinig verbaasd, „mag ik zoo onbescheiden zijn den naam van uw familie te vragen en in welke familie-betrekking gij staat tot mijn geëerden meester?"

„De naam van mijn familie," antwoordde de schoone vrouw, „is Ping, een oude familie uit de stad Tching Tou. Ik ben de dochter van een zekere Sië van Moun-Hiao, mijn naam is insgelijks Sië. Ik ben getrouwd geweest met een jongen man wiens naam Khang was. Door dit huwelijk werd ik lid van de familie van uw geëerden meester. Maar mijn man stierf kort na ons huwelijk. En ik heb deze eenzame plek uitgekozen om er den eersten tijd van mijn verlatenheid door te brengen."

Haar stem had een droomerigen klank, als het murmelend gezang van een beekje. En in haar wijze van spreken was een vreemde bekoring, zooals Ming Wei nooit te voren gehoord had. — Toen de jonge man hoorde, dat zij weduwe was, zou hij het zeker niet gewaagd hebben langer in haar gezelschap te blijven zonder een formeele uitnoodiging; en nadat hij een teugje had genomen van de geurige thee, die hem was aangeboden, stond hij op om afscheid te nemen. Maar Sië wilde hem niet zoo spoedig laten heengaan.

„Neen, mijn vriend," zeide zij, „blijf nog een poosje in mijn huis. Want als uw geëerbiedigde meester ooit zou hooren, dat ge hier waart geweest, en dat ik u niet had behandeld als een geëerden gast, en u niet onthaald had, zooals ik hem zelf onthaald zou hebben, zou hij, dat weet ik zeker, zeer vertoornd zijn. Doe mij het genoegen en blijf hier het avondmaal gebruiken."

En zoo bleef Ming Wei en in zijn hart was hij innig verheugd. Want Sië scheen hem het mooiste en lieflijkste wezen, dat hij ooit had gekend, en hij voelde voor haar een liefde grooter zelfs, dan die hij voor zijn vader en moeder koesterde. — En onder het praten versmolten de lange avondschatuwen tot een diep paarse duisternis; het heldere citroengele licht van den zonsondergang vervaagde en de drie fonkelende sterren, de drie Raadgevers genoemd, omdat zij beslissen over leven en dood en het lot der menschen, openden hun koele oogen in den noordelijken hemel.

In het landhuis van Sië werden de veelkleurige lantarens aangestoken, de tafel werd gedekt voor het avondmaal en Ming Wei zette zich aan tafel op de plaats, die hem aangewezen werd. Maar behoefte aan spijs of drank gevoelde hij niet, hij kon slechts denken aan het schoone gelaat tegenover hem. Sië merkte op, dat hij nauwelijks proefde van de heerlijke spijzen die voor hem stonden, en nu bood ze haar jeugdigen gast wijn aan. Samen